

роль мистецтва в естетичному вихованні є суттєвим аспектом всебічного і гармонійного зростання особистості. Естетично розвиненою людиною ми вважаємо особистість, що визначається рядом показників, які зовсім не зводяться до лише художньої ерудиції. Саме формування естетично розвиненої особистості є специфічною метою естетичного виховання в нашому суспільстві, оскільки кожна річ і види діяльності мають певну форму, яка не завжди є естетично довершеною.

Практичні знання творів мистецтва частіше називають художньою ерудицією людини. Проте самої її, хоча й досить обширної, недостатньо, щоб бути високорозвиненою в естетичному плані особистістю. Ще Геракліт стверджував, що "обширне знання не вчить бути мудрим", хоча знайомство з багатьма класичними і сучасними художніми творами, а також закономірностями їх творення - умова достатнього рівня естетичної культури.

Естетичне виховання - це формування певного естетичного відношення людини до дійсності. В процесі естетичного виховання виробляється орієнтація особистості в світі естетичних цінностей, у відповідності з уявленнями про їх характер, що склалися в даному середовищі, прилучення до цих цінностей. Одночасно з естетичним вихованням формується і розвивається здатність людини до естетичного сприйняття і переживання, її естетичний смак та ідеал, здатність до творчості за законами краси, до створення естетичних цінностей в мистецтві (не забуваймо про аматорство) і поза ним, в сфері трудової діяльності, в побуті, в розбудові Української держави взагалі.

УДК 93/94.947

7. ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА ПРОФЕСОРА О.П.ОГЛОБЛИНА

Батюк І. - студентка І курсу

(Тернопільський приладобудівний інститут)

Науковий керівник: к.іст.н., ст.викл. Косянчук Л.Г.

Олександр Петрович Оглоблин народився 24 листопада 1899 р. у Києві. В автобіографії він зазначав, що батько його походив з козаків Новгород-Сіверського повіту на Чернігівщині, а мати - із старої чернігівської шляхетської родини Ляшкевичів.

В роки навчання у третій Київській чоловічій гімназії зародилась його палка любов до історії, особливо періоду гетьманування І.Мазепи. У 1917 році О.П.Оглоблин із золотою медаллю скінчив гімназію і того ж року вступив на історико-філологічний факультет Київського університету св. Володимира.

Після закінчення університету Оглоблин працював спочатку вчителем української мови та українознавства в гімназії, а потім - як викладач історії - в Київському робітничо-селянському університеті. 1921 року його запросили до Київського університету, а у квітні 1922 р. Олександра Петровича було обрано професором кафедри новітньої історії України, яку він і очолив.

Плідна науково-академічна робота вченого була перервана арештом наприкінці 1930 р. На початку 1931 р. його звільнили, однак відтепер О.П.Оглоблин був змушений свої наукові задуми підпорядковувати вимогам компартійної влади. За своїми методологічними засадами Олександр Петрович визнавався типовим буржуазним істориком.

Зі вступом німецьких частин до Києва українська громада покликала професора Оглоблина на відповідальний пост голови Київської міської управи і члена Української національної ради. Шість тижнів (з 23 вересня по 29 жовтня 1941 р.) він керував міською управою, якій вдалося відновити рух трамваїв, налагодити роботу електростанції, водогону, телефонної мережі, сформуванати програму культурного життя.

З наближенням Червоної Армії до Києва історик був змушений переїхати до Львова, звідки на запрошення Українського Університету переїздить до Праги. А навесні 1945 р. з групою професорів УВУ перебрався до Баварії. У 1951 році О.П.Оглоблин переїжджає до США. З 1970 р. був президентом Української вільної академії наук у США, а з 1987 р. - почесним її президентом. Помер О.П.Оглоблин 16 лютого 1992 р. і похований у м. Спрінгфілді (США).

Професор Оглоблин є автором понад 700 публікацій з історії України, історіографії, джерелознавства й генеалогії, не менш як 500 енциклопедичних статей вченого вміщено в українській та англійській "Енциклопедії українознавства". Хронологічно доробок О.П.Оглоблина охоплює свій життєвий період від початку 1910-х років до другої половини ХХ ст.

8. ПРОБЛЕМИ КОНФЛІКТІВ У СТУДЕНТСЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Артемівський М.М. - студент 4 курсу

(Українська академія друкарства)

Науковий керівник: д.соц.н. Піча В.М.

Протиріччя в студентському середовищі, конфліктне спілкування серед студентів помічені протягом тривалого часу. Вони започатковані історичним корінням: на політичному, соціальному, побутовому ґрунті. Тому на сьогодні актуалізується проблема молодіжних конфліктів, а саме конфліктів у студентському середовищі.